

hutaja üksnes se mõtte olli: Kristuse aua kirikus petut palve läbbi kõigist pühhastada ja taewa värrawaiid lahti tehha; siiski leiti ka palju wagga ingest, sedda üksnes taewalik igatsemine ja wagga meel senna tõmbas. Misugune tössine ellaw armastus Luñastaja wästo piddi rõjais süddamis ihaldust põlema süttitama, pühha ma pinnale sammu tösta, kus peal te ña juñalik jalg ükskord olli fänud, ja armastusses põlewat auustust paljawa silmatweega ristifunkale wälja fallata, kus temä werri ükskord inimeste suggude eest ärra olli wallatus. — Arabia rahwas, kes enam kuussabba aastat pääraast Kristuse sündimist nimetut pühha ma kohtade ülle wallitsejaks sanud, ei teinud wagga tekkijatele mingi pakkitust, waid laessid weise riisti rahwa kogoduse Jerusalemmas kiujamata ellada, wagga pühha aua rändajad eddasi taggasid käia, ja leidsid endale saggedast wöera ma rahwa kõigist mõnda kassu. — Wagga süddamete igatsemise forwas olli ka kassupüüdlük fauba ajamine Ommiko ma tejalgi üllesleidnud, kus mõned merre äritsed linnad Ommiko ma fauba läbbi suurt rikkust leidsid. Kui isjamine Palästina ma Egipuse rahwa wallisuse alla sai, tõusis pühha aua rändajatele juba mõnda foormliku wöitlemist; aga siiski kõssusid ühheteistkünnemal aasta saal pühha aua rändajate ulgad ifka suremaks. Mõnda läks 1065 aastal Saksa maalt seitse tuhhat inimest forraga Jerusalemma teele, kus nende wagga paljo waewa ja willetsust kannatasid,

et neist mitte ennam kui kaks tuhhat taggasid ei jõudnud; viis tuhhat oolid waggal teel surma leidnud. Pääraast sedda kui Jerusalemma lin Turgi rahwa wölli alla olli sanud, läks ristirahwa tekäik aastast aastalt rängemaks, seest et kurjad tööwlid fauba ajajaaid ja pühha tekäijaid risusid, ja neile igal kõmbel pakkitust teggid. Seal kuuldi äddalist kaebamise ealt iggalt poolt: "meie pühhadused seisavad ustmata pagganate käes, kes riistirahvast pinawad, õnnistatuid kohtasi laimawad ja usklikude rändajate Jumala tenistuse kombeid enam ei salli." Ses siinane kaebamise kissa tungis Õhto maile, allas mitme wagga meeste süddameid foormama, ja ärratas sõwimist: sõawäega senna töttata ja pühha maad, kus Kristuse ja tema Apostlite kallim mällestus ellas, mõega wölli läbbi ustmata rahwa käest taggasid kiskuda. — Ühheforraga ilmus seal üks imewärki mees, Peter nimeli, Amiensi linnas päärist, kes juba ammugi wagga inge tungimise läbbi Ilma mahha olli jätnud, üksikult metsa ellama läinud ja tõmaks 1093 aastal pühha aua rändaja tekäiki ette olli wötnud. Palästina willets ristirahwa seisu olli Petri süddames armastuse tullukese põlema süttitanud, Õnnistegija nime eest sõitta minna, ja pühha kohtade laimu ülkohtustele lätte maksta. Peter tundis oma süddames jõudu küllalti sedda suurt tööd üksi ette wötta. Tema töttas Roma linna Papst Urbani II. jure, räkis laddusa sõnaga Jerusalemma ristirahwa kogoduse ja pühha aua